

Tijd van leven

‘Als ik het opschrijf, is het ook echt geweest en kan het niet verloren gaan’

Huub van der Lubbe (59)

Zanger, dichter en acteur. Onlangs verscheen zijn solo-cd ‘Simpel Verlangen’

Hoe begint u de dag?

‘Idealiter word ik rustig wakker – niet te vroeg, een uur of negen, half tien. Dan doe ik consequent mijn gymnastische oefeningen, vooral buikspieroefeningen om een beetje in vorm te blijven. En ik heb een suède balletje dat ik als een voetballetje hoog houd. Daar moet ik elke dag de honderd van halen, in één keer, zonder dat-ie op de grond valt, ik blijf het proberen tot het lukt. Dat zijn gewoontes die me in een goeie stemming brengen: dan kan de dag beginnen.’

Wat is voor u vrije tijd?

‘Als ik vrij ben, ga ik lekker op mijn kamertje zitten en schrijf ik in m’n dagboek, ga ik alle stapels door op mijn bureau en draai ik muziek: op dit moment is dat vooral fadomuziek. Ik schrijf niet zozeer in mijn dagboek om mijn gedachten te ordenen, maar meer om de tijd niet voorbij te laten gaan om niets – dat doe ik al een jaar of veertig. Als ik het opschrijf, is het ook echt geweest en kan het niet verloren gaan. Doe ik dat niet, dan maakt me dat onrustig: alsof je je tijd weggooit. Mijn vader was boekhouder, misschien heeft het daarmee te maken. Ik mag graag stempelen: het schrijven is een stempel, bij wijze van spreken. We waren erbij, het is gebeurd.’

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘We waren thuis met een groot gezin met zes kinderen en dan is er niet zoveel persoonlijke aandacht. Maar ik heb het altijd als een heel warm gezin ervaren. Ik heb niets gemist, hooguit een beetje lichamelijke warmte. Mijn ouders hielden echt van mij, maar dat werd niet zo snel vertaald in kusjes geven of knuffelen. Ik houd het er altijd maar op dat dat katholiek was. Ik zag mijn vader en moeder elkaar wel zoenen, maar alsof het eigenlijk niet mocht, met van die weggetrokken mondjes – tenminste, bij mijn moeder. Dat vond ik altijd een beetje gek. Wat is er mis met een goeie pakkerd?’

Wat vond u een mooi moment?

‘Een fietstocht in Frankrijk, met een vriend. Daar ging eerst een goeie klim aan vooraf, en toen kwam ik op een plek waar ik getrakteerd werd op een uitzicht dat zo wonderschoon was dat ik me helemaal voelde samenvallen met dat moment. Ik voel dat dan ook heel fysiek, alsof m’n kern uitdijt tot in al mijn vezels en ver daarbuiten. En alles klopt dan: alles is goed, we leven en we gaan dood, we proberen er wat van te maken, het is rechtvaardig. Maar dat heb ik niet per se alleen op een berg, hoor, dat kan ik ook hebben in de auto na een heerlijk optreden.

Ik heb het de laatste tijd lekker vaak en daar kan ik mijn betere periodes aan afmeten.’

Voor welk boek wilt u graag tijd vrij maken?

‘Ik ben er al in begonnen: *Het verdorven gezelschap* van Philipp Blom. Over een groep verlichte denkers die nog veel radicaler waren in hun opvattingen dan de namen die ik al kende zoals Voltaire en Rousseau. Voor zover ik het heb begrepen, zeiden die onder druk van de omstandigheden: nou oké, God mag een beetje bestaan. Maar de echt radicale denkers vonden: als we volgens de rede gaan redeneren, dan blijf je nergens met je God. Dat vind ik heel boeiend, want ik merk aan alles hoe ik door mijn katholieke opvoeding toch een bepaald denkpatroon heb meegekregen. Van God en het katholieke gedachtengoed heb ik al lang afstand genomen, maar de basis is gelegd bij mij, dat merk ik gewoon. En dan denk ik: shit, ja, onze hele samenleving is nog steeds geworteld in die basis. Die radicale denkers kaartten toen al de onjuistheid daarvan aan.’

Met wie zou u meer tijd willen doorbrengen?

‘Mijn spontane antwoord is: met mezelf. Alleen kan ik me heel goed vermaken. Maar ik verlang er ook naar om de komende tijd dingen samen te doen met mijn vrouw; daar is tijd voor na mijn tournee. Er staan een paar reises gepland naar Europese steden: we kunnen heel goed samen reizen. Azië of Afrika, dat trekt ons allebei niet zo. Kennelijk – tenminste, daar houd ik het dan op – ben ik zo Europees dat ik toch die binding wil blijven voelen als ik ergens een museum binnenstap. Dat ik het snap, dat ik de wortels herken en dat ik me op m’n gemak voel bij de andere mensen die in het museum zijn – dat zijn toch gelijkgestemden. Een zucht naar het ontdekken van het totaal onbekende heb ik niet.’

Waar verdoet u uw tijd aan?

‘Afgelopen week was een ongelooflijk fijne, drukke week en daar schrijf ik van tevoren al over in mijn dagboek: wat zal ik er goed op terugkijken als het zondag is en deze week voorbij is. Dan hebben we weer een heleboel gezien en beleefd en als het goed is gegaan, dan ben ik blij. Nou, en toen was het zondagavond en het wás ook goed gegaan en ik wás ook blij en dan zit ik op mijn kamertje lekker bier te zuipen en dan geniet ik intens. Maar dan denk ik de volgende dag wel: aaah, shit, dat was iets té. Dan ben ik tot niet zoveel meer in staat en dat vind ik zonde.’

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann